

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobkyně: **MUDr. K. S.**, narozená dne X.
bytem X.

zastoupená advokátem Mgr. Tomášem Růžičkou
sídlem Šafaříkova 201/17, 120 00 Praha 2

proti

žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 1292/25, 150 00 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 9. 2020, č. j. X

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 2. 9. 2020, č. j. X, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 3 146 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně.

Odůvodnění:

- I. **Vymezení věci**

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále jen „žalovaná“) ze dne 2. 9. 2020, č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí ze dne 10. 6. 2020, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), vydané Pražskou správou sociálního zabezpečení (dále jen „správní úřad I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto, že žalobkyně má nárok na peněžitou pomoc v mateřství s datem nástupu od 3. 2. 2020 uplatněnou ze zaměstnání u zaměstnavatele X., se sídlem X., a nemá nárok na peněžitou pomoc v mateřství s datem nástupu od 3. 2. 2020 uplatněnou ze zaměstnání u zaměstnavatele X., se sídlem X.

II. Žalobní body

2. Žalobkyně nesouhlasila s napadeným rozhodnutím z důvodu nesprávného právního posouzení věci. Žalobkyně dne 3. 2. 2020 nastoupila na peněžitou pomoc v mateřství, přičemž v této souvislosti uplatnila prostřednictvím svých zaměstnavatelů (X. a X.) dne 2. 3. 2020 nárok na peněžitou pomoc v mateřství.
3. Správní orgány pochybily při aplikaci ustanovení § 32 odst. 4 písm. a) zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen jako „zákon o nemocenském pojištění“), když dobu úspěšně absolvovaného studia na vysoké škole, která předcházela posuzovaným pojištěním, započítaly do doby účasti na pojištění pouze u jednoho ze dvou souběžných pojištění žalobkyně. V období předcházejícím nástupu na peněžitou pomoc v mateřství žalobkyně dne 13. 6. 2019 úspěšně absolvovala studium magisterského studijního programu Všeobecné lékařství, studijního oboru Všeobecné lékařství, v prezenční formě, na 3. lékařské fakultě Univerzity Karlovy v Praze, ke kterému nastoupila dne 11. 7. 2013. Žalobkyně následně dne 1. 8. 2019 nastoupila do zaměstnání u zaměstnavatele X., kde pracovala až do svého nástupu na peněžitou pomoc v mateřství, tj. do dne 2. 2. 2020 (186 kalendářních dnů). Žalobkyně zároveň dne 16. 9. 2019 nastoupila do zaměstnání u zaměstnavatele X., kde pracovala taktéž až do svého nástupu na peněžitou pomoc v mateřství, tj. do dne 2. 2. 2020 (140 kalendářních dnů). V obou případech se jednalo o zkrácený pracovní úvazek, tj. konkrétně 0,5 úvazek v případě X. a 0,6 úvazek v případě X.
4. Žalobkyně zdůraznila, že rozdělení úvazku lékaře fakultní nemocnice mezi úvazek u fakultní nemocnice a úvazek u lékařské fakulty (organizačně propojené s danou fakultní nemocnicí) je u fakultních nemocnic běžnou praxí a jedinou možností, jak může lékař po dokončení studia zaměstnání ve fakultní nemocnici získat. Obě zaměstnání žalobkyně nelze bez dalšího vnímat jako dva na sobě zcela nezávislá zaměstnání, ale naopak se jedná o dva vzájemně propojené pracovní poměry, které ve svém souhrnu vytvářejí jediné zaměstnání žalobkyně jakožto lékařky X. Problémy související se skutečností, že lékaři fakultních nemocnic jsou formálně v režimu částečných úvazků zaměstnáváni jak fakultní nemocnicí, tak lékařskou fakultou, přičemž fakticky jde o jediné funkčně ucelené zaměstnání, se zabývá již delší dobu také odborná veřejnost a daná problematika je adresována také v rámci legislativních plánů

Ministerstva zdravotnictví v této právní oblasti. Výše uvedenému mimo jiné odpovídá i skutečnost, že i rozdělený úvazek, resp. úvazek u lékařské fakulty, může být započítáván jako celý úvazek pro potřeby splnění požadavků na výkon lékařské praxe pro účely ukončení specializačního vzdělávání tzv. atestační zkouškou. Žalobkyně žádným způsobem neobcházela systém nemocenského pojištění, je zcela proti smyslu a účelu dané zákonné úpravy, aby za své jednání byla správním orgánem sankcionována odejmutím peněžité pomoci v mateřství, a to navíc s využitím výkladu, který nemá žádnou výslovnou oporu v zákoně.

5. Žalobkyně souhlasí se závěrem žalované, že podle ustanovení § 32 odst. 2 zákona o nemocenském pojištění je podmínkou nároku na peněžitou pomoc v mateřství účast pojištěnce na pojištění alespoň po dobu 270 kalendářních dní v posledních dvou letech přede dnem nástupu na peněžitou pomoc v mateřství (ke kterému došlo dne 3. 2. 2020), souhlasí též, že podle ustanovení § 32 odst. 2 in fine zákona platí, že je-li uplatňován nárok na peněžitou pomoc v mateřství z více pojištění, musí být tato podmínka účasti na pojištění splněna v každém z těchto pojištění. Žalobkyně nicméně nesouhlasí s právním posouzením, na jehož základě odvolací správní orgán stejně jako správní orgán prvního stupně u obou výše uvedených pojištění žalobkyně vypočetl dobu účasti na každém z nich a dospěl k závěru, že u jednoho z nich není podmínka doby účasti na pojištění pro nárok na peněžitou pomoc v mateřství splněna, neboť podle ustanovení § 8 zákona o nemocenském pojištění platí, že vykonává-li zaměstnanec více zaměstnání, z nichž každé zakládá účast na pojištění, je pojištěn z každého z těchto zaměstnání. Každé pojištění v takovém případě tedy stojí nezávisle a dobu účasti na pojištění u každého takto založeného pojištění je tedy nutno posuzovat samostatně, nestanoví-li zákon výslovně jinak. Podle ustanovení § 32 odst. 4 zákona o nemocenském pojištění pak dále platí, že do doby účasti na pojištění pro nárok na peněžitou pomoc v mateřství se započítává též doba studia na vysoké škole považovaná za soustavnou přípravu na budoucí povolání pro účely důchodového pojištění, jestliže toto studium bylo úspěšně ukončeno, v rozsahu, v jakém se nekryje s pojištěnou činností.
6. Zákon tedy zakládá právní konstrukci, podle které se doba účasti na pojištění pro potřeby posouzení nároku na peněžitou pomoc v mateřství posuzuje tak, že tato doba účasti pojištění je delší o celou dobu předmětného studia. Žalobkyně tedy zdůrazňuje, že zákon nepracuje se studiem na vysoké škole ve smyslu ustanovení § 32 odst. 4 písm. a) zákona o nemocenském pojištění jako s předchozím pojištěním, které je nutné vedle současného pojištění žalobkyně zohlednit, ale výslovně pro potřeby posouzení nároku na peněžitou pomoc v mateřství prodlužuje dobu účasti na současném pojištění o dobu studia (pro stejný závěr viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2015, sp. zn. 4 Ads 187/2015, body 17 a 18). Zákon zároveň nikterak neomezuje možnost, aby v případě dvou nezávislých pojištění došlo k takovému prodloužení doby účasti na pojištění pro potřeby posouzení nároku na peněžitou pomoc v mateřství o dobu studia u každého z nich, samozřejmě jsou-li u obou takových pojištění naplněny podmínky dle ustanovení § 32 odst. 4 zákona o nemocenském pojištění. Jediným okrajově souvisejícím omezením je omezení dle ustanovení § 32 odst. 4 in fine zákona o nemocenském pojištění, podle kterého se doba studia nezapočítává v rozsahu, v jakém se kryje s tou pojištěnou činností, u které má být daným studiem doba účasti na pojištění prodloužena. Taková situace nicméně v případě žalobkyně nenastává ani u jednoho z obou posuzovaných pojištění, neboť žalobkyně studium úspěšně absolvovala dne 13. 6. 2019 a k dřívějšímu z obou zaměstnání nastoupila až poté dne 1. 8. 2019.

Žalobkyně má tedy za to, že správní orgány nesprávně aplikovaly výše uvedené ustanovení § 32 odst. 4 zákona, když dobu účasti na nemocenském pojištění prodloužily o dobu studia pouze u jednoho z obou posuzovaných pojištění.

7. Správní orgány nesprávně aplikovaly ustanovení § 32 odst. 5 zákona o nemocenském pojištění, které se vztahuje na případy, kdy je uplatňován nárok na peněžitou pomoc v mateřství z pojištění (příp. z vícero pojištění), v němž není splněna podmínka doby účasti na pojištění. V posuzované věci je nicméně s ohledem na prodloužení doby účasti na pojištění o dobu předcházejícího studia u obou pojištění žalobkyně podle ustanovení § 32 odst. 4 zákona podmínka doby účasti na pojištění splněna a pro aplikaci ustanovení § 32 odst. 5 zákona tedy není důvod. Aplikace daného ustanovení § 32 odst. 5 zákona o nemocenském pojištění na případy, kdy dochází k prodloužení doby účasti na pojištění o dobu studia, navíc obecně nepřichází v úvahu ani z toho důvodu, že ustanovení § 32 odst. 5 zákona v o nemocenském pojištění výslovně uvažuje pouze se započtením doby účasti na pojištění z předchozích pojištění. Studium nicméně pojištění ve smyslu zákona o nemocenském pojištění dle názoru žalobkyně nezakládá, a tedy pro účely započtení dle ustanovení § 32 odst. 5 zákona není možné dobu studia zohlednit. Žalobkyně v této souvislosti zdůrazňuje, že ustanovení § 32 odst. 4 zákona o nemocenském pojištění nezakládá právní fikci, podle které by studium pro potřeby peněžité pomoci v mateřství mělo být posuzováno jako pojištění, ale zakládá toliko právní konstrukci prodloužení doby účasti na posuzovaných pojištěních.
8. Navrhla, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno, věc byla žalované vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaná s žalobou nesouhlasila. K požadavku, aby byla doba studia na vysoké škole pro účely splnění podmínky doby pojištění započtena u obou zaměstnání, žalovaná sdělila, že tento postup zákon o nemocenském pojištění neumožňuje. Doba studia na vysoké škole sama o sobě nezakládá nárok na výplatu peněžité pomoci v mateřství. Tuto dobu lze započíst pro splnění podmínky doby pojištění pouze osobám, které jsou považovány za pojištěnce ve smyslu zákona o nemocenském pojištění a splňují další zákonem stanovené podmínky pro nárok na tuto dávku. Ustanovením § 32 odst. 4 písm. a) zákona o nemocenském pojištění je žadateli dána možnost, aby mu byla pro účely splnění podmínky účasti na pojištění, ve smyslu ustanovení § 32 odst. 2 zákona o nemocenském pojištění, započtena doba úspěšně ukončeného studia v těch případech, ve kterých by z důvodu krátké doby pojištění předcházející nástupu na peněžitou pomoc v mateřství na dávku vůbec nedosáhl. Doba studia je tak, v těchto velmi specifických případech, brána na roveň pojištění (v rozsahu, v jakém se nekryje s pojištěnou činností). Bylo by tedy v rozporu se zákonem o nemocenském pojištění, aby byla doba studia na vysoké škole započtena u obou zaměstnání žalobkyně. Prvostupňový správní orgán postupoval zcela správně a v souladu se zákonem o nemocenském pojištění, když dobu studia na vysoké škole započtl jen u toho pojištění, v němž byl zjištěn vyšší denní vyměřovací základ (viz ustanovení § 32 odst. 5 věta poslední zákona o nemocenském pojištění).

10. Z hlediska zákona o nemocenském pojištění se u žalobkyně jedná o dva rozdílné pojistné poměry, jelikož jde o dva různé zaměstnavatele. Žalobkyně má se svými zaměstnavateli uzavřeny pracovní smlouvy a byla každým zvlášť přihlášena k pojištění tiskopisem „Oznámení o nástupu do zaměstnání“, přičemž ke vzniku pojistného poměru došlo v případě zaměstnavatele X. od 1. 8. 2019 a v případě zaměstnavatele X. od 16. 9. 2019. Žalovaná je při posouzení nároku na dávku vázána výhradně platnou právní úpravou, nikoli zavedou praxí v zaměstnávání lékařů. Není tedy možné, aby správní orgán postupoval při posuzování nároků na dávku rozdílně u různých profesí žadatelů.
11. Ustanovením § 32 odst. 4 písm. a) zákona o nemocenském pojištění je žadateli dána možnost, aby mu byla pro účely splnění podmínky účasti na pojištění, ve smyslu ustanovení § 32 odst. 2 zákona o nemocenském pojištění, započtena doba úspěšně ukončeného studia v těch případech, kdy by, z důvodu krátké doby pojištění předcházející nástupu na peněžitou pomoc v mateřství, na dávku vůbec nedosáhl. Ze zákona o nemocenském pojištění tak rozhodně nevyplývá, aby si žadatel pro splnění podmínky, vyplývající z ustanovení § 32 odst. 2 zákona o nemocenském pojištění připočetl dobu studia k libovolnému množství pojištění, tak jak to požaduje žalobkyně.

IV. Obsah správního spisu

12. Žalobkyně žádostí uplatnila nárok na peněžitou pomoc v mateřství a její výplatu s datem nástupu dne 3. 2. 2020, a to u zaměstnavatelů X. a X.
13. V období předcházejícím nástupu na peněžitou pomoc v mateřství žalobkyně dne 13. 6. 2019 úspěšně absolvovala studium magisterského studijního programu Všeobecné lékařství, studijního oboru Všeobecné lékařství, v prezenční formě, na 3. lékařské fakultě Univerzity Karlovy v Praze, ke kterému nastoupila dne X. Žalobkyně následně dne 1. 8. 2019 nastoupila do zaměstnání u zaměstnavatele X., kde pracovala až do svého nástupu na peněžitou pomoc v mateřství, tj. do dne 2. 2. 2020 (186 kalendářních dnů). Žalobkyně zároveň dne 16. 9. 2019 nastoupila do zaměstnání u zaměstnavatele X., kde pracovala taktéž až do svého nástupu na peněžitou pomoc v mateřství, tj. do dne 2. 2. 2020 (140 kalendářních dnů).
14. Prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto, že žalobkyně má nárok na peněžitou pomoc v mateřství s datem nástupu od 3. 2. 2020 uplatněnou ze zaměstnání u zaměstnavatele X. a nemá nárok na peněžitou pomoc v mateřství s datem nástupu od 3. 2. 2020 uplatněnou ze zaměstnání u zaměstnavatele X., neboť nesplnila podmínku doby pojištění podle § 32 odst. 2 zákona o nemocenském pojištění, z důvodu aplikace § 32 odst. 5 poslední věty pak je možné započíst dobu pojištění jen u toho pojištění, kde nejvyšší denní vyměřovací základ.
15. Odvolání bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto, žalovaná též započítla žalobkyni dobu studia podle § 32 odst. 5 zákona o nemocenském pojištění, tedy jen ve vztahu k zaměstnavateli X.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
17. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož účastníci souhlasili s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, zároveň soud nepovažoval za nutné provádět důkazy navržené žalobkyní (pracovní smlouvy, články k semináři sněmovního zdravotnického výboru), neboť napadené rozhodnutí vychází z nesprávného právního posouzení případu žalovanou, skutkový stav přitom dostatečně vyplývá ze správního spisu a není o něm sporu.
18. Podle ust. § 14 zákona o nemocenském pojištění *nárok na dávku vzniká, jestliže podmínky pro vznik nároku na dávku byly splněny v době pojištění. V případě souběhu pojištění se podmínky pro vznik nároku na dávku posuzují v každém pojištění samostatně. Je-li nárok na tutéž dávku, s výjimkou vyrovnávacího příspěvku v těhotenství a mateřství, současně z více pojištění, náleží dávka ze všech pojištění jen jednou.*
19. Podle ust. § 32 odst. 2 zákona o nemocenském pojištění *podmínkou nároku na peněžitou pomoc v mateřství je účast pojištěnce na pojištění alespoň po dobu 270 kalendářních dní v posledních dvou letech přede dnem nástupu na peněžitou pomoc v mateřství (§ 34 odst. 1). Je-li uplatňován nárok na peněžitou pomoc v mateřství z více pojištění, musí být tato podmínka účasti na pojištění splněna v každém z těchto pojištění.*
20. Podle ust. § 32 odst. 4 písm. a) zákona o nemocenském pojištění *do doby účasti na pojištění pro nárok na peněžitou pomoc v mateřství podle odstavců 2 a 3 se započítává též doba studia na střední, vyšší odborné nebo vysoké škole nebo na konzervatoři považovaná za soustavnou přípravu na budoucí povolání pro účely důchodového pojištění, jestliže toto studium bylo úspěšně ukončeno.*
21. Podle ust. § 32 odst. 5 zákona o nemocenském pojištění *je-li uplatňován nárok na peněžitou pomoc v mateřství z pojištění, v němž není splněna podmínka účasti na pojištění podle odstavce 2, započtou se pro splnění této podmínky doby účasti na pojištění z předchozích pojištění v období dvou let před nástupem na peněžitou pomoc v mateřství; překrývající se doby účasti na pojištění lze započítat jen jednou. Je-li zároveň uplatněn nárok na peněžitou pomoc v mateřství z jednoho nebo více pojištění, ve kterých je splněna podmínka účasti na pojištění podle odstavce 2, a z pojištění, v němž není splněna tato podmínka, započtou se pro splnění této podmínky v pojištění, v němž tato podmínka splněna nebyla, jen ty dny v období dvou let před nástupem na peněžitou pomoc v mateřství, v nichž trvala účast na pojištění v 270 dnech souběžně v takovém počtu pojištění, z nichž je nárok na peněžitou pomoc v mateřství uplatňován. Není-li podmínka účasti na pojištění podle odstavce 2 splněna ve více pojištěních, započtou se pro splnění této podmínky doby účasti na pojištění v období dvou let před nástupem na peněžitou pomoc v mateřství jen u toho pojištění, v němž je nejvyšší denní vyměřovací základ; přitom platí postup podle věty první a druhé.*
22. V projednávané věci je jádrem sporu výklad shora citovaných ustanovení. Při výkladu zákona o nemocenském pojištění je nutné postupovat od obecných ustanovení

obsažených v úvodu právního předpisu k ustanovením speciálním. Jednotlivá ustanovení zákona o nemocenském pojištění nelze aplikovat izolovaně a na základě takového výkladu pak dovozovat nárok na dávku či tento nárok odepřít.

23. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2014, č. j. 3 Ads 94/2014-22 *„smyslem peněžité pomoci v mateřství je finančně zabezpečit ekonomicky aktivního pojištěnce pro případ krátkodobé ztráty výdělku z důvodů souvisejících s narozením dítěte obdobně, jako tomu je v případech jiných sociálně významných událostí (...). Stejně jako v případě jiných sociálních situací má tedy i peněžitá pomoc v mateřství sloužit jako jakási kompenzace části příjmu, kterého by v daném pracovněprávním vztahu, či jako osoba samostatně výdělečně činná, pojištěnec dosahoval, kdyby daná sociální situace nenastala. Z této premisy plyne vázanost peněžité pomoci v mateřství na konkrétní pracovněprávní vztah, ze kterého je placeno pojištění, v němž by z jiných okolností dosahoval pojištěnec příjmů.“*
24. Smyslem započtení doby studia do tzv. čekací doby (270 dnů v posledních dvou letech před nástupem na peněžitou pomoc v mateřství) je umožnit čerpání peněžité pomoci v mateřství žadatelkám, které se nemocenského pojištění neúčastní z důvodu studia, jež tímto zákonodárce podporuje. Úspěšně dokončené studium jako příprava na budoucí povolání nemá jít žadatelkám v tomto ohledu k tíži.
25. Ze systematiky právní úpravy plyne, že dobu studia je třeba do čekací doby započítat automaticky v případě, kdy samotná doba účasti na pojištění (tj. v tomto případě trvání pracovního poměru) podmínku 270 dnů nesplňuje. Teprve poté, kdy by ani po započtení této doby nebyla splněna podmínka 270 dnů účasti na pojištění, bylo by možné zabývat se možnou aplikací § 32 odst. 5 zákona o nemocenském pojištění. Tento závěr je také v souladu s jazykovým výkladem § 32 zákona o nemocenském pojištění, přičemž jeho odstavec 5 hovoří o účasti na pojištění. Pojištění jsou podle § 5 písm. a) a b) zákona o nemocenském účastní zaměstnanci a osoby samostatně výdělečně činné, resp. pojištěnou činností je ve smyslu § 3 písm. j) zákona o nemocenském pojištění činnost výdělečná. Student, který není výdělečně činný, není účasten nemocenského pojištění, a nemá tedy ani povinnost odvádět pojistné. Během studia nemá student nárok na dávky nemocenského pojištění. Také proto není namístě uvažovat o tom, že by se „zápočet“ doby studia mohl provádět podle § 32 odst. 5 zákona o nemocenském pojištění, neboť studium není pojištěnou činností.
26. Zároveň s ohledem na znění § 14 odst. 2 zákona o nemocenském pojištění je nutno v případě souběhu pojištění podmínky pro vznik nároku na dávku posuzovat v každém pojištění samostatně, tedy samostatně u pojištění u zaměstnavatele X. a u zaměstnavatele Y.
27. Obdobnou problematikou, tj. způsobem započtení doby úspěšného studia na vysoké škole do účasti na pojištění ze dvou zaměstnání na částečný úvazek se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 6. 2022, č. j. 6 Ads 133/2020-36. Podle Nejvyššího správního soudu má být doba úspěšně ukončeného studia na vysoké škole započtena do doby účasti na obou pojištěních (v odkazovaném případě u jednoho zaměstnavatele trvala doba pojištění 190 dní, u druhého 270 dní). Žalovaná nemožnost započíst dobu studia na vysoké škole do doby účasti na pojištění u zaměstnavatele, kde stěžovatelka dosáhla nižšího vyměřovacího základu, odůvodnila § 32 odst. 5 větou třetí zákona o nemocenském pojištění, podle níž je možné dobu studia započíst pouze k jednomu

zaměstnání (kde bylo dosaženo vyššího vyměřovacího základu). Podle názoru Nejvyššího správního soudu však žalovaná neměla na posuzovanou věc vůbec aplikovat § 32 odst. 5 zákona o nemocenském pojištění. Toto ustanovení dopadá pouze na situace, v nichž nelze stanovit dobu pojištění podle ust. § 32 odst. 2 téhož zákona ani za pomoci § 32 odst. 4, tedy v případě stěžovatelky zápočtem doby úspěšně ukončeného studia do doby účasti na pojištění.

28. Správní orgány tedy pochybily, pokud žalobkyni ve smyslu § 32 odst. 4 zákona o nemocenském pojištění nezapočetly dobu úspěšného studia na vysoké škole i v řízení o žádosti o peněžitou pomoc v mateřství z pojištění u zaměstnavatele X., kde dosáhla nižšího vyměřovacího základu.
29. Žalovaná v dalším řízení opětovně posoudí nárok žalobkyně na peněžitou pomoc v mateřství. Přitom vyjde z toho, že žalobkyně splnila potřebnou dobu účasti na pojištění ve smyslu § 14 odst. 2 věty první a § 32 odst. 2 a 4 zákona o nemocenském pojištění v obou zaměstnáních (u X. a X.).
30. Ze všech shora uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.).
31. O nákladech řízení soud rozhodl dle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně byla ve věci samé úspěšná, proto jí přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšné žalované. Náklady vynaložené žalobkyní v daném řízení představují náhradu nákladů zastoupení advokátem spočívající v odměně za 2 úkony právní služby po 1 000 Kč, tedy celkem 2 000 Kč (§ 7, § 9 odst. 2, § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, tj. převzetí zastoupení, písemné podání k soudu) a náhradu hotových výdajů po 300 Kč za jeden úkon, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Celková výše nákladů řízení tedy činí částku 2 600 Kč a 21% DPH ve výši 546 Kč, tedy celkem 3 146 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 1. července 2022

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně